

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Бургас, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: И.на Т. Балтова
Десислава Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Ст. А.а
като разгледа докладваното от Десислава Д. Щерева Въззивно гражданско дело № 20222000500003 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивни жалби на ЗАД“А.“ АД, представлявано от юрисконсулт М., и Г. И. И. от с.В., обл.Ямбол, ЕГН *****, представляван от адв.М., против решение № 260041 от 11.08.2021 г. по т.д № 80/2019 г. на ЯОС, поправено с решение №260044/14.09.2021 год., с което ЗАД“А.“ АД е осъдено да заплати на Г. И. И. сумата от 28800 лв. обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от ПТП на 22.08.2018 година, причинено виновно от водача на застраховано при дружеството моторно превозно средство - лек автомобил „Ауди А3“ с регистрационен № *****, ведно със законната лихва за забава върху сумата считано от 07.02.2019 година до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до предявения размер на обезщетението от 100 000 лв., както и за искането за присъждане на законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за периода от 07.11.2018 година до 06.02.2019 година претенциите са отхвърлени.

Въззивникът-ответник ЗАД“А.“ АД обжалва решението в частта, в която претенциите са уважени, както и в частта за разноските.

Обжалва решението като недопустимо, доколкото е постановено при наличието на предпоставки за спиране на производството на осн.чл.229 ал.1

т.4 от ГПК, предвид представените доказателства за образуване на наказателно производство спрямо водача на лек автомобил „Ауди А3“ с регистрационен № ***** Д. З. Д.. Прави искане за спиране на настоящото производство до приключване на наказателното с окончателен акт. Решението се обжалва и като неправилно, необосновано, постановено в нарушение на процесуалния закон. Моли се за отмяната му и отхвърляне на исковете изцяло с присъждане на сторените разноски. Оспорва се извода на първоинстанционния съд, че е налице виновно и противоправно поведение от страна на застрахования при ответното дружество водач, което да се намира в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпването на процесното произшествие и вредите. Заявява се, че твърдения от страна на ищеца механизъм на настъпване на произшествието е останал недоказан, а от друга страна е оборена презумпцията за вина на застрахования водач, поради което не са налице основания да бъде ангажирана отговорността на застрахователя. Сочи се, че единствена причина за настъпване на процесното произшествие е поведението на водача на пътното превозно средство с животинска тяга И. А. - пътното превозно средство с животинска тяга се е движило в пътен участък, в който е било забранено движението на този вид превозни средства, то не е било боядисано, не само в контрастен цвят, а изобщо, не е било обозначено с тяло, излъчващо бяла светлина и/или светлоотразителни елементи съобразно изискването на член 71 и 72 от Закона за движение по пътищата, а произшествието настъпило в тъмната част на денонощието. С оглед на това, според въззивника-ответник, не само водачът на лекия автомобил не е имал възможност да възприеме и съответно да реагира своевременно на наличието на това абсолютно непредвидимо препятствие на пътя, а и всеки друг участник в движението по пътищата. Поддържа се, че поведението на водача на ППС с животинска тяга е единствената причина за настъпване на произшествието и вредите, както и че водачът на лекия автомобил няма вина. Сочи се, че Д. Д. е бил поставен в ситуация, която не е могъл да избегне, и е налице случайно деяние. От събраните доказателства се установява, че към момента, в който водачът Д. е имал възможност да възприеме неосветената и несигнализира на каруца на пътя, той се е намирал на такова разстояние от мястото на настъпване на удара, че не е имал възможност да предотврати настъпването му, въпреки че е предприел спиране.

В жалбата се оспорват и твърдените неимуществени вреди. Заявява се, че дори и да се намират в причинна връзка с процесното събитие, определения размер на обезщетението е силно завишен и не кореспондира със събраните доказателства и търпените от ищеца болки и страдания. Поддържа се, че според съдебно-медицинската експертиза и изложеното от вещото лице в откритото съдебно заседание, ищецът е бил подложен на консервативно лечение, продължило 15 дни. Уврежданията на ищеца са били съпроводени с изпитването на силни болки и страдания, голяма част от които постепенно с времето и напредването на възстановителния процес са намалявали по интензитет и към настоящия момент той е напълно възстановен от получените травматични увреждания. Твърди се, че свидетелските показания следва да бъдат ценени през призмата на чл.172 от ГПК, доколкото всички разпитани свидетели са роднини на пострадалия. Поддържа се, че определения размер на обезщетението за неимуществени вреди от 36 000 лв. е силно завишен и не кореспондира с разпоредбата на член 52 от ЗЗД. Заявява се, че следва да бъде отчетено обстоятелството за заявени претенции за изплащане на застрахователни обезщетения за неимуществени и имуществени вреди и от водача на ППС с животинска тяга и останалите пътници в каруцата, които към настоящия момент са в съдебни производства и са висящи.

Споделя се извода на първоинстанционния съд за съпричиняване на вредите от пострадалия, но според въззивника-ответник от въззивната инстанция следва да бъде отчетен много по-голям, преимуществен принос.

Моли се решението да бъде отменено и исковете да бъдат отхвърлени, а при условията на евентуалност, ако бъдат счетени за основателни, размерът на обезщетението да бъде намален, като се вземе предвид преимуществения принос на пострадалия за настъпване на вредите, както и този на водача на ППС с животинска тяга. Моли се да бъде взето предвид възражението, че застрахователят не дължи лихва от 07.02.2019 год., а от изтичането на тримесечния срок за произнасяне по претенцията, както и че не дължи лихва за периода от 13.03.2020 год. до 15.07.2020 год. на осн.чл.6 от ЗМДВИП.

В срока по чл.263 ГПК е подадена насрещна въззивна жалба от Г. И. И., с която обжалва решението в частта, в която е отхвърлена претенцията му за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди над размера от 28 800

лв. до 60 000 лв., както и в частта, в която е отхвърлена претенцията за заплащане на лихва за забава за периода от 07.11.2018 година до 06.02.2019 година и в частта за разноските. Решението се обжалва като необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния закон и съдебната практика по приложение на чл. 52 от ЗЗД и чл.51 алинея 2 от ЗЗД. Твърди се че, първоинстанционният съд не е отчел в достатъчна степен болките, страданията и съпътстващите изключително негативни емоционални преживявания и състояния, които е претърпял и продължава да търпи въззивника-ищец от причинените му физически увреждания, не е съобразил животозастрашаващия характер на получените увреждания, както и факта, че пострадалият и към настоящия момент не е възстановен напълно. Сочи се, че искът е уважен в занижен размер, който не съответства на претърпените от пострадалия вреди и е в противоречие с принципа на справедливостта. Заявява се, че механизмът на процесното произшествие и вината на водача за процесната злополука са безспорно доказани от изготвените и приети по делото експертизи, както и от разпитаните свидетели-очевидци, в това число и виновния водач. Заявява се, че от допълнителната авто-техническа експертиза е установена технически безопасната и съобразена скорост, при която е следвало да се движи лекия автомобил на къси светлини, а именно 67 км/час, докато в случая Д. се движел с 88 км/час. От така приетото се установява, че с поведението си водачът е нарушил разпоредбата на член 20 алинея 2 от Закона за движение по пътищата. Поради обстоятелството, че движението се е осъществявало в нощни условия, при осветеност на фаровете на автомобила, на извънградски път, водачът е следвало да избере такава скорост съобразно ограничената си видимост, определена от фаровете му, която да му позволява да спре пред всяко препятствие на пътя. Вместо това, водачът е избрал да се движи със значително по-висока скорост, която не е била технически правилната, предвид на това, че не е могъл да спре в зоната на осветеност на фаровете.

Поддържа се, че при определяне на обезщетението съдът не е взел предвид всички обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за размера на вредите.

Заявява се, че в хода на първоинстанционното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, което е обусловило постановяване на неправилно решение. Не е била допусната съдебно-

психологическа експертиза и така е останала неизяснена фактическата обстановка и получените психологически травми.

Поддържа се, че неправилно и в противоречие с установената практика съдът е определил съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия в размер на 20%. Заявява се, че доводите за съпричиняване на останали напълно недоказани. Сочи се, че спазването на изискването за оборудване на ППС с животинска тяга със светлоотразителни елементи е вменено като задължение на водача. В случай, че лице пътува в ППС с животинска тяга, което не е оборудвано със светлоотразителни елементи, то същото е резултат от противоправното поведение на водача и не е налице принос на пострадали за възникване или за увеличаване на вредите. Не може да се презумира, че други лица, извън водача, са знаели как е оборудвана каруцата и по какъв начин е следвало да бъде оборудвана. При евентуален извод, че поведението на пострадалия е в причинна връзка с настъпването на злополуката и е основание за приложение на разпоредбата на член 51 ал. 2 от ЗЗД за намаляване на обезщетението, според въззивника-ищец ЯОС неправилно е определил процента на съпричиняване, като не е съобразил конкретната степен на приноса му за настъпване на вредите. Заявява се, че виновния водач на автомобила в качеството си на участник в движението е допуснал много повече по брой и по тежест нарушения, както и че извършените от него нарушения са основната причина за настъпване на произшествието.

Депозиран е отговор от ЗАД“А.“, с който се изразява становище за неоснователност на насрещната въззивна жалба.

Третото лице-помагач не е депозирало отговори на въззивните жалби.

Бургаският апелативен съд, за да се произнесе по жалбата, с която е сезиран, взе предвид следното:

Предявеният иск пред Окръжен съд Ямбол е с правно основание чл. 432 ал.1 КЗ. Производството е образувано по искова молба от Г. И. И., действащ към онзи момент със съгласието на баща си И. И., против ЗАД“А.“ АД, за присъждане на обезщетение в размер на 100 000 лв. за претърпени от ищеца неимуществени вреди – болки и страдания от телесни увреждания в резултат на ПТП от 22.08.2018 год., ведно със законната лихва върху главницата от датата на събитието до окончателното изплащане, като в хода на делото претенцията за присъждане на лихва е изменена, с начален момент

от датата на депозиране на извънсъдебната претенция до застрахователя. Ищецът е поддържал, че в резултат на произшествието, допуснато от водача на застрахован при ответника лек автомобил, са му били причинени телесни увреждания – множество контузни рани и разкъсно-контузни рани на лицето, със загуба на съзнанието, с окончателна диагноза от лечебното заведение Фрактура крании; Контузио церебри. Контузио капитис.

В отговора си ЗАД“А.“ АД е поддържал, че водачът на лекия автомобил няма вина за произшествието, че липсва причинно-следствена връзка между последното и вредите, оспорил е настъпването на вредоносните последици и размера на претендираното обезщетение и е въвел защитно възражение, че пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите, тъй като е заел, че водачът на превозното средство с животинска тяга е употребил алкохол, че самият пострадал е бил под въздействието на алкохол, който е допринесъл за загуба на равновесие, че е предприел пътуване в каруца, която не е била снабдена със светлоотразителни елементи, нито е имал такива елементи по облеклото си, и накрая – че въпреки броя на лицата се е качил като пътник в каруцата.

С обжалваното решение съдът е приел, че водачът на лекия автомобил е причинил увреждането виновно, присъдил е обезщетение в размер на 28 800 лв. за неимуществените вреди, ведно със законната лихва от 07.02.2019г. след редукция поради съпричиняване. ЯОС е счел, че справедливото обезщетение за неимуществените вреди е в размер на 36 000 лв., приел е, че пострадалият е допринесъл за получаване на травмите, след като се е съгласил да пътува в тъмната част на денонощието с превозно средство с животинска тяга, за което е знаел, че е без необходимата светлинна сигнализация, след което е определил принос в размер на 20% и е намалил обезщетението до 28 800 лв. По отношение на претенцията за лихва е намерил, че застрахователят я дължи след изтичането на тримесечния срок за произнасяне по претенцията, т.е. от 07.02.2019 год.

Решението е влязло в сила поради необжалването му в частта, в която е отхвърлена претенцията за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди над размера на 60 000 лв. до размера от 100 000 лв.

Настоящото производство е било спряно до влизане в сила на присъдата на наказателния съд, която следва да бъде съобразена на осн.чл.300

от ГПК. Със същата е установена вината на водача на лекия автомобил, застрахован при ответника - с присъда № 164 от 13.12.2022 г. по НОХД №482/21 год. на РС - Ямбол застрахованият водач Д. З. Д. е признат за виновен в това, че на 22.08.2018 г. около 21 часа по път III-5305 при км 7, в отсечката между разклона за мотел „Е.“ и с. В., Община Ямбол, при управление на л.а. Ауди А3 с рег. № ***** нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 20, ал. 2 ЗДвП, при което допуснал ПТП и по непредпазливост причинил средни телесни повреди на повече от едно лице, между които Г. И. И., на когото била причинена тежка черепно-мозъчна травма, изразяваща се в пълна загуба на съзнанието, макар и за сравнително кратък период от време, счупване на костите на черепния покрив, контузия на мозъка и хроничен субдурален хематом в дясно, осъществила медико-биологичния признак разстройство на здравето, временно опасно за живота. Поради задължителния характер на присъдата, оплакванията на въззивника-застраховател за неправилност на обжалваното решение поради неустановено противоправно и увреждащо поведение и вина на застрахования, са неоснователни.

От въззивника-ответник не се оспорва валидността на задължителната застраховка „гражданска отговорност“, сключена за л.а. "Ауди А3" с рег. №*****, управляван от Д. З. Д..

От медицинската документация и от експертизата се установява, че въззивникът-ищец е получил черепно-мозъчна травма, изразяваща се в клинични и рентгенологични данни за счупване на костите на черепния покрив в десните темпоро-окципитална (слепоочно-тилна) и фронтална (челна) области, контузия на главния мозък в челните дялове на двете голямомозъчни хемисфери, хроничен субдурален (между твърдата и паяжиновидната мозъчни обвивки) хематом (кръвоизлив) в дясно с широчина до 6 мм и данни за пълна загуба на съзнанието в момента на настъпване на произшествието; субдурален (под твърдата обвивка) хигром (ограничена течна колекция) с ширина 6 мм; травматична руптура (перфорация, разкъсване) на тъпанчевата мембрана на дясното ухо; множество контузни и разкъсно-контузни рани на кожата в областта на лицето, дясна теменно-тилна област на главата и предната повърхност на лявата раменна област. Според заключението, черепно-мозъчната травма е била умерена по тежест, като в съдебно заседание вещото лице уточнява, че по скалата на Глазгоу на

пострадалия са му поставени 8 точки от 15. Това е резултат на състоянието на пострадалия при приема в болницата, тъй като той не е бил в напълно безсъзнателно състояние, а в увредено съзнание, трудно контактен и сомнолентен – в състояние на дълбока сънливост, при която е реагирал на болка и силен звук. Според вещото лице, състоянието на въззивника-ищец при приема в лечебното заведение дава основание да се приеме, че е имало преди това пълна загуба на съзнание. Според експерта, възстановяването от такъв тип травми е строго индивидуален процес, но категорично заключава, че към настоящия момент пострадалият е напълно възстановен. При прегледа от вещото лице, пострадалият е съобщил за главоболие при повишена физическа активност. В съдебно заседание е уточнено от вещото лице, че след извършен ЯМР в „Пирогов“ на 12.09.2018 год. е установен хидром (течна колекция) в челната област на мястото на по-рано установения хематом, което е резултат от резорбацията на хематома. Вещото лице е пояснил, че локализацията му и размерите му не са налагали оперативно лечение. Както от медицинската документация, така и от заключението, се установява, че въззивникът-ищец е бил лекуван в лечебно заведение консервативно в продължение на 15 дни и е изписан с препоръки за щадящ режим. Установено е също, че руптурата на тъпанчевата мембрана не е лекувана, като според вещото лице при млади хора такава руптура зараства спонтанно, а в конкретния случай не е оказала никакво влияние върху слуха на Г. И. И..

Със свидетелски показания е установено, че въззивникът-ищец бил със замъглено съзнание след катастрофата, претърпял болки, имал световъртеж, нуждаел се изцяло от помощта на своите близки. Свидетелите съобщават, че около два месеца след изписването си от болницата спазвал постелен режим, след това започнал по малко да излиза навън, но се оплаквал от главоболие, станал избухлив, изписали му успокоителни.

Неимуществените вреди се обезщетяват от съда по справедливост, като в случая решението не е обжалвано от въззивника-ответник и е влязло в сила за отхвърления размер над 60 000 лв. до 100 000 лв. При определяне размера на обезщетението, съдът следва да отчете характера, вида и тежестта на нанесените телесни увреждания, продължителността на проведеното лечение, болките и неудобствата по време на лечението и възстановяването,

психическата и емоционална травма от внезапното преживяване, възрастта на пострадалия и икономическите условия към момента на настъпване на деликта.

Въззивникът е получил няколко телесни повреди, които са лекувани консервативно. Той е преживял силни болки непосредствено след инцидента, а черепно-мозъчната травма е застрашила живота му. Периодът на възстановяване не е бил дълъг – видно е от епикризата, че е бил изписан от лечебното заведение във възстановено соматично и неврологично състояние, оценен с 15 точки по скалата на Глазгоу, без назначено медикаментозно лечение, освен симптоматично. Свидетелските показания в насока за спазван постелен режим в продължение на два месеца и прием на успокоителни лекарства не могат да се ползват с доверие – те не са подкрепени от медицинската документация и са на лица, заинтересовани от изхода на делото.

При определяне на обезщетението съдът отчете, че липсват данни за трайно засягане на органите и системите - според вещото лице-лекар пострадалият е напълно е възстановен в резултат на проведеното лечение.

Благоприятен фактор за възстановяването се явява младата възраст на въззивника-ищец.

Съобразявайки горните обстоятелства и лимита на застрахователното покритие, индициращ икономическите условия към 2018 г., съдът намира, че за обезщетяване на неимуществените вреди на въззивника е справедлива и достатъчна сума в размер на 45 000 лв.

Възражението на въззивника-ответник за съпричиняване на вредите от пострадалия е основателно и доказано със събраните доказателства.

От протокола за оглед на произшествието, снимковия материал и основната съдебно-автотехническа експертиза се установява, че дървения сандък на каруцата, в която е пътувал въззивника-ищец в тъмната част на денонощието, не е била боядисана в ярък цвят, нито е била оборудвана с два бели или жълти светлоотразителя отпред, с два червени светлоотразителя отзад и със светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина – отзад вляво, както задължава чл. 71, ал. 1 ЗДвП. Цвета на гумите и на дъските на коша на каруцата са били в близък контраст с нощната тъмнина и цвета на асфалтовото покритие, а липсата на осветление в левия край и на

светлоотразители е възпрепятствала възможността на водача на лекия автомобил да бъде възприета навреме. Установява се от двете заключения на съдебно-автотехническата експертиза, че двете превозни средства да се движили попътно при тъмни условия (около 21 часа) по път III-5305, автомобилът е застигнал каруцата със скорост от 88 км/ч при разрешена максимална скорост 90 км/ч, с включени къси светлини, при опасна зона за спиране около 99,8 метра, която превишава зоната на осветеност на фаровете при къси светлини, при което е предприето неуспешно аварийно спиране и каруцата е била ударена отзад. Установява се, че причините за настъпване на произшествието се коренят както в поведението на водача на лекия автомобил, който е нарушил чл.20 ал. 2 ЗДвП при избиране скоростта на движението си, така и в липсата на каквито и да било светлинни или светлоотразителни елементи по каруцата, чрез които превозното средство с животинска тяга да бъде възприето своевременно от другите участници в движението като препятствие на пътя. Разбира се, изискването на закона за начина на оборудване на превозното средство с животинска тяга със светлина и светлоотразителни елементи не се отнася за пътниците, сред които е бил въззивника-ищец. Предприемайки обаче пътуване през нощта в такова превозно средство той се е поставил в състояние на повишен риск, защото каруцата не е била видима отдалеч и така са били създадени благоприятни условия за сблъсък с друг участник в движението. Съпричиняване на вредоносния резултат е налице в случаите, когато поведението на пострадалия е обусловило увреждането по някакъв начин или е способствало за неговото настъпване (т.7 от ТР №1/23.12.2015 год. по т.д.№1/2014 год. на ОСТК ВКС, решение №96/29.06.2015 год. по т.д.№2461/2014 год. II т.о. ВКС, решение №37/01.09.2015 год. по т.д.№1070/2014 год. II т.о. ВКС и др.), като предварителната осъзнатост на такова поведение е ирелевантна. Другите доводи на въззивника-ответник за съпричиняващо поведение са неоснователни – не е доказано, че пострадалият е употребил алкохол, нито че водачът на каруцата е бил употребил алкохол, нито че броят на лицата, пътуващи в ППС с животинска тяга, е способствал за настъпването на вредоносния резултат. Приносът на пострадалия, съпоставен с този на виновния водач, е значително по-малък и се определя от съда в размер на 20% и след редукция обезщетението за неимуществени вреди придобива размер от 36 000 лв.

Заедно с главницата на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, застрахователят дължи законната лихва върху обезщетенията за неимуществени и за имуществени вреди. Съгласно чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ застрахователят покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица вреди, като в този случай той покрива, наред с другото, и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т.е. лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. В чл. 429, ал. 3 КЗ е предвидено (1), че застрахователят покрива лихвите, дължими от застрахования, само в рамките на застрахователната сума и (2) че застрахователят плаща само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването за настъпилото застрахователно събитие от застрахования по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или считано от датата на предявяване на застрахователната претенция от пострадалото лице, която от датите е най-ранна. В случая, пострадалият има право да получи законната лихва, считано от 07.11.2018 г., на която дата е предявена застрахователната му претенция пред ЗАД "А." АД, а не от изтичането на тримесечния срок за произнасяне от застрахователя (07.02.2019 год.). Неоснователно е позоваването от въззивника-ответник на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, тъй като разпоредбата се отнася до неустойки и лихви за забава при договорно неизпълнение, докато в случая отговорността на застрахователя е обусловена от отговорността на застрахования за непозволено увреждане и чл. 6 от ЗМДВИП не го освобождава от забавата му.

Крайните изводи на двете инстанции не съвпадат напълно и това налага решението на Ямболски окръжен съд да бъде отменено частично според основателната част на въззивната жалба на Г. И.. Обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлена претенцията за обезщетение над размера от 28 800 лв. до 36 000 лв. и в частта, в която е отхвърлена претенцията за лихва за времето от 07.11.2018 год. до 06.02.2019 год. и да се постанови друго, с което в полза на въззивника-ищец се присъди допълнително обезщетение от 7 200 лв., ведно със законната лихва от 07.11.2018 год., както и лихва върху присъденото обезщетение в размер на 28 800 лв. за периода от 07.11.2018 год. до 06.02.2019 год., а в останалата част решението следва да се потвърди.

Първоинстанционното решение следва да се отмени в частта относно

разноските изцяло, след което те да се присъдят наново за първоинстанционното производство, както и за въззивното производство, съразмерно с уважената/отхвърлената част от претенцията и обжалваемия интерес.

Ищецът е бил представляван от адвокат при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на когото на осн. чл. 38, ал. 2 от същия закон следва да се присъди възнаграждение за представителство пред първата инстанция в размер на 1 932 лв. с вкл. ДДС (чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 на ВАС, редакция до измененията, обнародвани в ДВ, бр. 88/2022 г.). От сторените от застрахователя разноси пред първата инстанция по представен списък - 1 176 лв., в негова полза следва да се присъдят съразмерно на отхвърлената част от исковете 423,36 лв.

Пред настоящата инстанция в полза на адв.М. следва да се присъди възнаграждение съразмерно на уважената част от въззивната жалба (1 224 лв.) и за защита по жалбата на насрещната страна (3 775 лв.), общо 4 999 лв. с ДДС.

Върху присъдения допълнителен размер на обезщетението следва да се определи държавна такса в размер на 288 лв.

Водим от изложеното Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260041 от 11.08.2021 г. по т.д № 80/2019 г. на ЯОС, поправено с решение №260044/14.09.2021 год. в частта, с която е отхвърлена претенцията на Г. И. И. от с.В., обл.Ямбол, ЕГН ***** против ЗАД “А.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район С., ул. С. К. № 2, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на непозволено увреждане, извършено от Д. З. Д. на 22.08.2018 г., над размера от 28 800 лв. до размера от 36 000 лв. заедно със законната лихва, считано от 07.11.2018 г. до окончателното изплащане; в частта, с която е отхвърлена претенцията за законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди в размер на 28 800 лв. за времето от 07.11.2018 г. до 06.02.2019 г., както и в частта за разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД “А.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район С., ул. С. К. № 2 да заплати на Г. И. И. от с.В., обл.Ямбол, ЕГН *****, допълнително сумата 7 200 (седем хиляди и двеста) лв. – обезщетение за неимуществени вреди в резултат на непозволено увреждане, извършено от Д. З. Д. на 22.08.2018 г., заедно със законната лихва, считано от 07.11.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ЗАД “А.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район С., ул. С. К. № 2, да заплати на Г. И. И. от с.В., обл.Ямбол, ЕГН *****, законната лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 28 800 лв. в резултат на непозволено увреждане, извършено от Д. З. Д. на 22.08.2018 г., за времето от 07.11.2018 г. до 06.02.2019 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260041 от 11.08.2021 г. по т.д № 80/2019 г. на ЯОС в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА ЗАД “А.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район С., ул. С. К. № 2, да заплати на адвокат Р. М. от САК възнаграждение за осъществено процесуално представителство на Г. И. И. от с.В., обл.Ямбол, ЕГН ***** в размер на 1 932 лв. с вкл. ДДС за първоинстанционното производство и в размер на 4 999 лв. с ДДС за въззивното производство.

ОСЪЖДА Г. И. И. от с.В., обл.Ямбол, ЕГН ***** да заплати на ЗАД “А.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район С., ул. С. К. № 2, разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете в размер на 423,36 лв.

ОСЪЖДА ЗАД “А.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район С., ул. С. К. № 2, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд Бургас държавна такса в размер на 288 (двеста осемдесет и осем) лева.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач И. С. А..

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчване на препис от него на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____